

Arrest

nr. 91 792 van 20 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 23 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Georgische staatsburgerschap te bezitten en van Yezidische origine te zijn. U bent geboren in Tbilisi (Georgië) waar u ook woont.

Sinds u acht of negen jaar oud bent (i.e. begin jaren zeventig), krijgt u problemen met mensen van Georgische origine, zowel burgers als autoriteiten, vanwege uw Yezidische origine. Zo wordt u op school en op straat beledigd en geslagen. Dit zal zich blijven herhalen tot uw definitief vertrek uit Georgië.

In 1986 of 1987 wordt u samen met uw vriend A.S.(...) door dronken mensen van Georgische origine op straat geslagen. U belandt in het ziekenhuis. Na dit incident gaat u naar Oekraïne, toen nog onderdeel van de Sovjetunie. Een jaar later keert u terug naar Tbilisi. In 1988 wordt u door diezelfde mannen nog eens aangevallen. Op dat moment blijkt dat ze voor de politie werken. In 1991 of 1992 wordt u in de metro gestopt door politieagenten. Ze verwijten u dat u geen geld op zak heeft.

Tijdens het conflict tussen Georgië en Abchazië (1993) wordt u opgeroepen om mee te strijden met het Georgische leger. U wil dit echter niet doen en trekt naar Moskou. Daar blijft u één jaar en keert dan terug naar Tbilisi in 1994.

Ook tijdens het conflict tussen Georgië en Ossetië (2008) wordt u nogmaals opgeroepen voor een legerdienst maar opnieuw trekt u naar het buitenland, meer bepaald naar Oekraïne. In dat land leert u het jodendom kennen en bezoekt er synagogen. U heeft sympathie voor deze godsdienst omdat ze dezelfde vernederingen ondergaan als de Yezidi in uw land. U blijft één à anderhalf jaar in Oekraïne en keert dan opnieuw terug naar Georgië.

In de winter van 2009 wordt er ingebroken in uw appartement. Uw moeder geeft dit aan bij de districtspolitie maar er komt geen onderzoek naar de inbraak. In datzelfde jaar wordt uw neef A.B.(...) beschuldigd van medeplichtigheid aan een staatsgreep. Hij is de enige Yezidi onder de gearresteerden. Hij wordt veroordeeld en belandt in de gevangenis. In 2010 worden vaak beledigende dingen op de deur van uw appartement geschreven.

Uiteindelijk verlaat u Georgië op 16 november 2010. In Tbilisi vliegt u met een vliegtuig naar Amsterdam. Van daar gaat u naar België met een auto waar u op 17 november 2010 aankomt en diezelfde dag asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele interne Georgische identiteitskaart, kopies van vier krantenartikels, kopies van tien foto's, kopies van drie Belgische medische attesten, kopies van zes geboorteaktes van een aantal familieleden, een kopie van een overlijdensakte van uw tante, een kopie van een attest over de adoptie van uw neef en uw nicht, kopies van de interne Georgische identiteitskaarten van uw neef en uw tante, een kopie van een Georgisch medisch attest en een kopie van een beroepsschrift van de advocaat van uw neef.

B. Motivering

Bij een eventuele terugkeer naar Georgië vreest u dat u vermoord zal worden door mensen van Georgische origine omdat u van Yezidische origine bent (CGVS p. 6 & p. 13).

Voorafgaandelijk dient gewezen te worden op het volgende. U verklaart dat uw problemen reeds begonnen toen u ongeveer acht à negen jaar oud was (i.e. begin jaren zeventig) (CGVS p. 6). Voor zover u zich kan herinneren, werd u beledigd en geslagen; u haalt hieromtrent het voorbeeld aan van twee fysieke aanvallen op u eind jaren tachtig (CGVS p. 7-8). Welnu, de problemen waarnaar u verwijst in deze periode speelden zich af ten tijde van de Sovjetunie (waarvan Georgië op dat moment deel uitmaakte). Begin jaren negentig hield deze staat in haar toenmalige vorm op te bestaan en in 1991 werd Georgië een onafhankelijke staat. Als gevolg van deze ingrijpende geopolitieke veranderingen dient de appreciatie van de problemen die u aanhaalt gemaakt te worden ten opzichte van de onafhankelijke staat Georgië, waarvan u verklaart het staatsburgerschap te bezitten (CGVS p. 2). Hiermee rekening houdend, is het Commissariaat-generaal echter van oordeel dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat Yezidi in Georgië niet het voorwerp uitmaken van vervolging. U brengt geen overtuigende elementen aan waaruit blijkt dat dit voor u wel het geval zou zijn.

Ten eerste blijft u bijzonder vaag over een aantal problemen met uw medeburgers die u na de Georgische onafhankelijkheid zou meegemaakt hebben. U verklaart dat u tot uw vertrek naar België op straat en op school altijd beledigd werd door mensen van Georgische origine. Als u gevraagd wordt of u die mensen kende, antwoordt u dat u er sommigen van kende (zowel op school als in de buurt) en dat sommigen uw burens waren. U kan echter geen enkele naam geven van personen die u beledigden. U verklaart dit door te zeggen dat het al lang geleden is (CGVS p. 6-7). Echter, als de beledigingen voorvielen tot uw vertrek naar België in 2010 zoals u beweert, is dit een bijzonder pover

argument. Daarnaast verklaart u dat u ook na het Sovjet-tijdperk nog werd geslagen. Als u gevraagd wordt wanneer dat was, antwoordt u 'het gebeurde altijd. Het duurde heel mijn leven'; op de vraag hoeveel keer in totaal dat gebeurde, blijft u bij het even vage 'het is moeilijk te zeggen. Ik weet het niet. Veel.' (CGVS p. 8). Indien u daadwerkelijk jarenlang werd beledigd en geslagen vanwege uw origine, zijn dergelijke vage verklaringen bijzonder opvallend. Indien u effectief vreest vermoord te worden bij een terugkeer naar uw land, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u weet wie uw burens zijn met wie u last had en dat u concrete voorbeelden kan geven van fysieke aanvallen op u. Dit is in casu echter niet het geval. Verder verklaart u dat er in 2010 beledigende dingen op uw deur werden geschreven omwille van uw origine. Wie dat deed, weet u niet, evenmin als hoeveel keer dat gebeurd is (CGVS p. 8-9). Als dit één van de redenen is waarom u uw land verliet (het gebeurde volgens u omwille van uw origine), kan van u toch verwacht worden dat u deze feiten specifieker kan duiden. Ten slotte antwoordt u op een samenvattende vraag of de problemen met uw medeburgers enkel bestonden uit de verwijten, fysieke agressie en de schrijfsels op uw deur of dat er nog andere dingen gebeurd zijn, dat dat alles was. Kort daarna echter heeft u het nog over een inbraak in uw huis in 2009 (CGVS p. 9-10). Gevraagd waarom u eerst bevestigde dat u enkel de verwijten, de slagen en de schrijfsels meemaakte en pas daarna nog begint over een inbraak, verklaart u dat er zoveel gebeurd is (CGVS p. 10). Op deze manier rijst echter het vermoeden dat u naar eigen goeddunken feiten aan uw asielrelaas toevoegt.

Ten tweede vermeldt u uitdrukkelijk dat u problemen had met de autoriteiten van uw land (CGVS p. 6). Het Commissariaat-generaal heeft echter gegronde redenen om hieraan te twijfelen.

Zo verklaart u dat politieagenten u in 1991 of 1992 tijdens het regime van president Chamsakhurdia in de metro tegenhielden, u geld vroegen en u verweten dat Yezidi geen geld hadden. Dit loutere feit kan bezwaarlijk als een daad van (systematische) vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aanzien worden; wat overigens bevestigd wordt door de bijkomende vaststellingen hieronder opgesomd. U verklaart dat u in 1993 tijdens het regime van president Chamsakhurdia werd opgeroepen door het Georgische leger om deel te nemen aan het eerste conflict met Abchazië, maar u ging zich niet aanmelden. In de plaats daarvan verliet u Georgië en bleef één jaar lang in Rusland (dichtbij Moskou); in 1994 keerde u terug naar Tbilisi (CGVS p. 10). U verklaart hieromtrent dat iedereen die op dat moment oud genoeg was werd opgeroepen om in het leger te vechten (CGVS p. 10) – hiermee toont u dus op geen enkele manier aan dat uw oproeping zou te maken hebben met uw Yezidische origine en bijgevolg kan deze oproeping voor het Georgische leger opnieuw allerm minst als een daad van (systematische) vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aanzien worden. Overigens brengt uw terugkeer naar Georgië het jaar daarop uw vrees voor de autoriteiten van uw land volledig op de helling. Nog in verband met uw niet-aanmelding bij het leger verklaart u dat de Georgische autoriteiten u als deserteur en landverrader beschouwden. Hierover verklaart u niet te weten of er een klacht of een zaak tegen u werd gestart (CGVS p. 11). Echter, gezien de ernst van deze beschuldiging (landverraad), is het absoluut ongeloofwaardig dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn. Ook uw bewering als zou u problemen hebben om zich te registreren in Georgië omdat u zich niet was gaan aanmelden in het militair commissariaat (CGVS p. 10), is niet geloofwaardig. Op 8 augustus 1996 ging u immers persoonlijk en volgens de gewone procedure bij de hiertoe bevoegde overheidsdienst een interne Georgische identiteitskaart ophalen waar u op uw adres in Tbilisi geregistreerd werd; u kreeg dit document zonder problemen (CGVS p. 4 + document 1 in administratief dossier). Verder verklaart u dat u ook tijdens het regime van Saakashvili werd opgeroepen door het Georgische leger om deel te nemen aan het conflict met Zuid-Ossetië en Rusland. Ook deze keer ging u zich niet melden maar ging u 'misschien één jaar' naar Oekraïne en keerde dan terug naar Georgië (CGVS p. 11). Over deze niet-aanmelding kunnen dezelfde bemerkingen gemaakt worden als over uw niet-aanmelding in 1993: ook deze keer keerde u nadien terug naar uw land (wat meteen de aannemelijkheid van uw vrees ondermijnt) (CGVS p. 11); en ook dan verklaart u dat het regime-Saakashvili u als een deserteur en landverrader beschouwt (wat zoals hierboven aangetoond niet geloofwaardig is). Deze laatste bewering wordt bijkomend onderuit gehaald door het feit dat u bij het verlaten van uw land in 2010 via de luchthaven van Tbilisi een identiteitscontrole kreeg waarbij u uw eigen internationaal paspoort moest tonen, maar waarbij u geen problemen ondervond (CGVS p. 5-6 en Verklaring DVZ, vraag 21). Als het regime van Saakashvili u daadwerkelijk als een landverrader en deserteur beschouwt, is het bijzonder ongeloofwaardig dat u zonder enig probleem onder uw eigen identiteit uit uw land zou kunnen vertrekken (op het moment van uw vertrek was het regime van Saakashvili nog steeds aan de macht). Bovendien komen uw verklaringen over uw beide niet-aanmeldingen in het leger op losse grond te staan door volgende elementen. U verklaart immers niet te weten wanneer het conflict tussen Georgië en Ossetië/Rusland was. Hierover verklaart u dat u in die periode wegging naar Oekraïne; later verklaart u te denken dat dat van 2005 tot 2006 was (CGVS p. 11). Als u daadwerkelijk wegvlochtte uit uw land om aan uw legerdienst te ontsnappen, is het bijzonder

ongeloofwaardig dat u niet weet wanneer dat conflict plaatsvond en dat u verklaart dat u daardoor in 2005-2006 naar Oekraïne ging; uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat dit conflict plaatsvond in augustus 2008 – een tijdsperiode die absoluut niet strookt met uw verklaringen. Ten slotte, en niet onbelangrijk, dient opgemerkt te worden dat u deze oproepingen door het leger en uw niet-aanmeldingen niet vermeld heeft bij het indienen van uw asielaanvraag bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (CGVS vragenlijst dd. 21.12.2010 p. 2 vraag 3.5). Als u hier op gewezen wordt, antwoordt u 'ik werd daar niet naar gevraagd. Ze vroegen me vooral naar de reisroute. Ik heb het in het algemeen beantwoord. Ik zei dat ik Yezidi was en die tolk verstond dat niet goed' (CGVS p. 13). Hiermee biedt u echter helemaal geen afdoende verklaring waarom u over deze feiten pas op het CGVS begint en ze niet vermeld heeft bij het indienen van uw asielaanvraag bij DVZ. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert. Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, doet nogmaals ernstige vragen rijzen rond de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten. Overigens kan nog worden opgemerkt dat de verklaringen die genoteerd werden op de Dienst Vreemdelingenzaken in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal u werden voorgelezen in het Russisch en u deze voor akkoord heeft ondertekend (CGVS vragenlijst dd. 21.12.2010 p. 3). Dat de tolk u niet goed verstaan zou hebben, is bijgevolg een bijzonder pover argument.

Welnu, rekening houdend met bovenstaande vaststellingen dient gezegd dat, in tegenstelling tot wat u beweert, u in uw land geen problemen kende met de autoriteiten. In dit opzicht is het dan ook bijzonder opvallend dat u verklaart nooit iets ondernomen te hebben naar aanleiding van de andere problemen die u meegemaakt zou hebben – voor zover hier nog geloof aan kan gehecht worden – met name de beledigingen, de slagen en de schrijfsels op uw deur: u bent niet naar de politie gestapt en heeft geen bescherming gezocht op een hoger niveau (CGVS p. 9-10). Aldus dient te worden geoordeeld dat u de mogelijkheden om bescherming te vinden in Georgië onvoldoende heeft aangesproken. U verklaart in dit verband wel dat uw moeder de inbraak in 2009 (waarvan het CGVS twijfelt aan de geloofwaardigheid ervan, zie boven) ging melden bij de politie, maar dat er geen onderzoek volgde. Waarom er geen onderzoek volgde, weet u niet (CGVS p. 10). Zo wordt allerminst aangetoond dat er geen onderzoek kwam omwille van uw of uw moeders Yezidische origine, volgens uw verklaringen nochtans dé oorzaak van uw problemen in uw land.

Concluderend dient gesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u in Georgië het slachtoffer bent geweest van (systematische) vervolging vanwege uw medeburgers en de autoriteiten omwille van uw Yezidische origine. De documenten die u neerlegt, veranderen hier niets aan. Uw interne Georgische identiteitskaart bevat louter gegevens over uw identiteit die hier niet betwist wordt. De krantenartikels gaan over de ondervraging van Koerden aan het Kukia-kerkhof in Tbilisi na de moord op een politieagent in 1999, over de geschiedenis van de Yezidi in de twintigste eeuw in de Kaukasus en over de povere werkomstandigheden van Koerdische straatvegers, maar hebben geen betrekking op uw persoonlijke problemen. In tegenstelling tot wat u beweert (CGVS p. 4-5), worden uw familieleden L.S.(...) en personen met de familienaam D.(...) en K.(...) bovendien nergens vermeld in deze artikels. De tien foto's bevestigen dat u in contact kwam met de Oekraïense president Joetsjenko en de joodse gemeenschap – u verklaarde aanvankelijk dat u van 2005 tot 2006 in Oekraïne was (CGVS p. 11) en later dat u daar was ongeveer twee jaar geleden (CGVS p. 12) – maar hebben geen enkele bewijswaarde ten opzicht van de problemen die u in uw vaderland Georgië zou meegemaakt hebben. De drie Belgische medische attesten vermelden dat u een aantal littekens op uw lichaam heeft, dat u slaapstoornissen heeft en dat u last heeft van depressieve neigingen. Wat daarvan de precieze oorzaak zou zijn of hoe het komt dat u deze symptomen vertoont, wordt niet vermeld. Bijgevolg kan hieruit niet afgeleid worden dat dit komt doordat u geslagen werd op uw hoofd zoals u beweert (CGVS p. 13). Het Georgisch medisch attest (daterend uit het jaar 1976) toont aan dat u verzorgd werd voor een snee op uw linkerhand: waar, wanneer en in welke omstandigheden u deze opgelopen zou hebben, wordt door dit attest niet verduidelijkt. De geboorteaktes van A.B.(...), D.A.(...), L.A.(...), M.A.(...), K.B.(...) en S.S.(...) (over wie u verklaart dat ze allemaal familieleden zijn, CGVS p. 13-14), de overlijdensakte van M.B.(...), het adoptieattest van A.B.(...) en D.A.(...), de interne Georgische identiteitskaarten van A.B.(...) en L.A.(...) bevestigen de identiteitsgegevens van deze mensen, het overlijden van M.A.(...) en het adopteren van A.B.(...) en D.A.(...), maar hebben in se niets te maken met de problemen die u zelf zou meegemaakt hebben in uw land. Het beroepsschrift van de advocaat van A.B.(...) (waarvan u verklaart dat hij uw neef is, CGVS p. 13) gaat over diens veroordeling tot 10 jaar gevangenisstraf voor zijn aandeel in het beramen van een aanslag tegen de Georgische staat. Hieromtrent verklaart u dat zijn Yezidische origine de reden is waarom hij veroordeeld werd. Waarop u zich baseert om te denken dat

dit zo is, kan u echter niet zeggen (CGVS p. 14-15). Ook het beroepsschrift zelf van de advocaat van B.(...) meldt hier niets over; de advocaat klaagt de veroordeling enkel aan wegens procedurefouten tijdens de arrestatie van en het onderzoek naar B.(...). Bijgevolg toont u niet aan dat A.B.(...) veroordeeld werd wegens zijn origine. Bovendien heeft u, zoals u zelf aangeeft, zelf niets te maken met deze zaak en wordt u persoonlijk niet vermeld in het vonnis van B.(...) of in het beroepsschrift. Dat dit document zou aantonen dat Yezidi niet geliefd zijn in Georgië zoals u verklaart (CGVS p. 15), is dus een louter persoonlijke interpretatie van u die niet wordt ondersteund met concrete, objectieve elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2 § 2 en § 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) evenals de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich eveneens op de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)

Verzoeker vangt aan met een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 25 mei 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Georgisch machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De verzoekende partij klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

De verzoekende partij klaagt de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de

uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zijn Jezidi-origine aanhaalt als reden voor zijn asielaanvraag in België. Uit de CEDOCA-informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat in verzoekers land van herkomst geen sprake is van vervolging of een reëel risico op ernstige schade louter door het feit van Jezidi-origine te zijn. Er is weliswaar te lezen dat zij zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en dat zij met discriminatie te maken krijgen, maar er blijkt niet dat deze situatie kan gezien worden als vervolging of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Wat de discriminatie betreft kan eveneens niet vastgesteld worden dat deze van die aard is dat ze gelijkgesteld dient te worden met vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag). Aldus is, volgens de Raad, de loutere Jezidi-origine niet voldoende om als vluchteling of subsidiair beschermde erkend te worden in België.

Verzoeker dient dus aannemelijk te maken dat de problemen die hij heeft gehad weldegelijk een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) uitmaken. Verzoeker zou reeds een veertigtal jaren problemen ondervinden in zijn land van herkomst vanwege zijn origine. De Raad wenst hier vooreerst op ter merken dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde dat zijn problemen in 1984-'85 al begonnen zijn (vragenlijst Commissariaat-generaal punt 5). Verzoeker is geboren in 1964, zodat hij volgens zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal al vanaf 1972-'73 problemen zou hebben gekend.

Verzoeker stelt dat hij regelmatig beledigd en geslagen werd op straat en op school. Verder zouden slogans op zijn deur geschreven worden en zou er eens in zijn huis ingebroken zijn.

De bestreden beslissing stelt: *"(...)Ten eerste blijft u bijzonder vaag over een aantal problemen met uw medeburgers die u na de Georgische onafhankelijkheid zou meegemaakt hebben. U verklaart dat u tot uw vertrek naar België op straat en op school altijd beledigd werd door mensen van Georgische origine. Als u gevraagd wordt of u die mensen kende, antwoordt u dat u er sommigen van kende (zowel op school als in de buurt) en dat sommigen uw burens waren. U kan echter geen enkele naam geven van personen die u beledigden. U verklaart dit door te zeggen dat het al lang geleden is (CGVS p. 6-7). Echter, als de beledigingen voorvielen tot uw vertrek naar België in 2010 zoals u beweert, is dit een bijzonder pover argument. Daarnaast verklaart u dat u ook na het Sovjet-tijdperk nog werd geslagen. Als u gevraagd wordt wanneer dat was, antwoordt u 'het gebeurde altijd. Het duurde heel mijn leven'; op de vraag hoeveel keer in totaal dat gebeurde, blijft u bij het even vage 'het is moeilijk te zeggen. Ik weet het niet. Veel.' (CGVS p. 8). Indien u daadwerkelijk jarenlang werd beledigd en geslagen vanwege uw origine, zijn dergelijke vage verklaringen bijzonder opvallend. Indien u effectief vreest vermoord te worden bij een terugkeer naar uw land, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u weet wie uw burens zijn met wie u last had en dat u concrete voorbeelden kan geven van fysieke aanvallen op u. Dit is in casu echter niet het geval. Verder verklaart u dat er in 2010 beledigende dingen op uw deur werden geschreven omwille van uw origine. Wie dat deed, weet u niet, evenmin als hoeveel keer dat gebeurd is (CGVS p. 8-9). Als dit één van de redenen is waarom u uw land verliet (het gebeurde volgens u omwille van uw origine), kan van u toch verwacht worden dat u deze feiten specifiek kan duiden. Ten slotte antwoordt u op een samenvattende vraag of de problemen met uw medeburgers enkel bestonden uit de verwijten, fysieke agressie en de schrijfsels op uw deur of dat er nog andere dingen gebeurd zijn, dat dat alles was. Kort daarna echter heeft u het nog over een inbraak in uw huis in 2009 (CGVS p. 9-10). Gevraagd waarom u eerst bevestigde dat u enkel de verwijten, de slagen en de schrijfsels meemaakte en pas daarna nog begint over een inbraak, verklaart u dat er zoveel gebeurd is (CGVS p. 10). Op deze manier rijst echter het vermoeden dat u naar eigen goeddunken feiten aan uw asielrelaas toevoegt(...)".* De Raad meent dat verzoeker inderdaad enkel vage verklaringen aflegt met betrekking tot de problemen die hij zijn hele leven zou hebben gehad en die hem uiteindelijk hebben aangezet naar België te vluchten en asiel aan te vragen. De Raad is dan ook van mening dat uit deze verklaringen niet kan afgeleid worden dat verzoeker in zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging dient te hebben en evenmin een reëel risico op ernstige schade loopt. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

Waar verzoeker aanhaalt dat de argumenten van de commissaris-generaal niet ernstig en partijdig zijn, wijst de Raad erop dat louter door dit te stellen hij geenszins aantoonde dat de commissaris-generaal niet in volledige onpartijdigheid een beslissing genomen heeft. De bestreden beslissing is genomen op basis

van verzoekers verklaringen en alle andere relevante elementen die in het administratief dossier zijn terug te vinden.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij steeds onderbroken werd en dat hij over bepaalde zaken niet mocht vertellen, wijst de Raad erop dat het voor de protection-officer (hierna: PO) van het Commissariaat-generaal essentieel is dat hij alle zaken die verzoeker zegt en die door de tolk vertaald worden vastlegt, zodat het logisch is dat verzoeker af en toe onderbroken wordt wanneer de PO tijd nodig heeft om alles te noteren. Verder merkt de Raad op dat verzoeker stelt dat hij niet over zijn broer mocht vertellen, maar dat nergens in het dossier sprake is van een broer, verzoeker zou enkel twee zussen hebben. Ook heeft verzoeker wel kunnen vertellen over de periode van de Sovjet-Unie.

Verzoeker stelt ook problemen te vrezen omwille van het feit dat hij tweemaal niet is ingegaan op een oproeping om mee te strijden in het leger tijdens de conflicten in Abchazië en Zuid-Ossetië. Verzoeker heeft tijdens deze beide conflicten telkens het land verlaten voor een bepaalde tijd, om respectievelijk naar Moskou en naar Oekraïne te gaan. Hij keerde na één jaar en na anderhalf jaar telkens terug naar zijn land van herkomst. Wat betreft deze vrees omdat hij zijn land in de steek zou hebben gelaten, wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde te denken dat hij hiervoor niet aangeklaagd wordt door de autoriteiten, verzoeker zou enkel verwijten hebben gekregen van zijn burens hierdoor, en dit kan niet gezien worden als vervolging (gehoor Commissariaat-generaal p. 11). Overigens wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens het gehoor heeft gesteld dat hij in 2005-'06 naar Oekraïne vluchtte omdat hij niet mee wilde vechten in het conflict in Zuid-Ossetië, maar uit het administratief dossier blijkt dat dit conflict zich in 2008 afspeelde. Verzoeker stelt weliswaar : *"(...)In OEKR was ik in 2005 tot 2006, denk ik. Ik weet het niet zeker(...)"* (gehoor Commissariaat-generaal p. 11), maar de Raad is van mening dat een verschil van twee jaar weldegelijk verder afbreuk doet aan de aannemelijkheid van het relaas van verzoeker. Betreffende deze twee keer dat verzoeker niet ingegaan zou zijn op een oproeping van het leger, wijst de Raad er eveneens op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt dat verzoeker hier bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ geen melding van heeft gemaakt. Verzoeker stelt hierover op het Commissariaat-generaal dat men hem hierover niets gevraagd heeft (gehoor Commissariaat-generaal p. 13), maar de Raad wijst erop dat de medemerkers van de DVZ niet kunnen weten welke problemen verzoeker allemaal gehad zou hebben, zodat het aan verzoeker toekomt om alle elementen aan te brengen. Er wordt verzoeker op de DVZ dan ook gevraagd of hij nog bijkomende opmerkingen heeft en of hij buiten de reeds aangehaalde problemen nog andere problemen heeft gehad (vragenlijst DVZ punt 8). Het feit dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van deze elementen doet verder afbreuk aan de aannemelijkheid van zijn relaas.

De Raad merkt ook op dat naast deze twee keer dat verzoeker zijn land van herkomst ontvluchtte, hij eveneens in 1986-'87 voor één jaar naar Oekraïne is gevlucht nadat hij door dronken mannen in het ziekenhuis geslagen zou zijn omdat hij van Jezidi-origine was (gehoor Commissariaat-generaal p. 7). De Raad wijst erop dat verzoeker telkens wanneer hij zijn land van herkomst ontvluchtte, steeds na een jaar, of anderhalf jaar vrijwillig terugkeerde en dat hij nooit poogde om duurzame internationale bescherming te krijgen. De Raad is van mening dat dit afbreuk doet aan de aangehaalde vrees voor vervolging.

De neergelegde documenten kunnen hieraan niets wijzigen, zoals de bestreden beslissing reeds stelt: *"(...)De documenten die u neerlegt, veranderen hier niets aan. Uw interne Georgische identiteitskaart bevat louter gegevens over uw identiteit die hier niet betwist wordt. De krantenartikels gaan over de ondervraging van Koerden aan het Kukia-kerkhof in Tbilisi na de moord op een politieagent in 1999, over de geschiedenis van de Yezidi in de twintigste eeuw in de Kaukasus en over de poeve werkomstandigheden van Koerdische straatvegers, maar hebben geen betrekking op uw persoonlijke problemen. In tegenstelling tot wat u beweert (CGVS p. 4-5), worden uw familieleden L.S.(...) en personen met de familienaam D.(...) en K.(...) bovendien nergens vermeld in deze artikels. De tien foto's bevestigen dat u in contact kwam met de Oekraïense president Joetsjenko en de joodse gemeenschap – u verklaarde aanvankelijk dat u van 2005 tot 2006 in Oekraïne was (CGVS p. 11) en later dat u daar was ongeveer twee jaar geleden (CGVS p. 12) – maar hebben geen enkele bewijswaarde ten opzicht van de problemen die u in uw vaderland Georgië zou meegemaakt hebben. De drie Belgische medische attesten vermelden dat u een aantal littekens op uw lichaam heeft, dat u slaapstoornissen heeft en dat u last heeft van depressieve neigingen. Wat daarvan de precieze oorzaak zou zijn of hoe het komt dat u deze symptomen vertoont, wordt niet vermeld. Bijgevolg kan hieruit niet afgeleid worden dat dit komt doordat u geslagen werd op uw hoofd zoals u beweert (CGVS p. 13). Het Georgisch medisch attest (daterend uit het jaar 1976) toont aan dat u verzorgd werd voor een snee op uw linkerhand: waar, wanneer en in welke omstandigheden u deze opgelopen zou hebben, wordt door dit attest niet verduidelijkt. De geboorteaktes van A.B.(...), D.A.(...), L.A.(...), M.A.(...), K.B.(...) en S.S.(...) (over wie u verklaart dat ze allemaal familieleden zijn, CGVS p. 13-14), de overlijdensakte van*

M.B.(...), het adoptieattest van A.B.(...) en D.A.(...), de interne Georgische identiteitskaarten van A.B.(...) en L.A.(...) bevestigen de identiteitsgegevens van deze mensen, het overlijden van M.A.(...) en het adopteren van A.B.(...) en D.A.(...), maar hebben in se niets te maken met de problemen die u zelf zou meegemaakt hebben in uw land. Het beroepsschrift van de advocaat van A.B.(...) (waarvan u verklaart dat hij uw neef is, CGVS p. 13) gaat over diens veroordeling tot 10 jaar gevangenisstraf voor zijn aandeel in het beramen van een aanslag tegen de Georgische staat. Hieromtrent verklaart u dat zijn Yezidische origine de reden is waarom hij veroordeeld werd. Waarop u zich baseert om te denken dat dit zo is, kan u echter niet zeggen (CGVS p. 14-15). Ook het beroepsschrift zelf van de advocaat van B.(...) meldt hier niets over; de advocaat klaagt de veroordeling enkel aan wegens procedurefouten tijdens de arrestatie van en het onderzoek naar B.(...). Bijgevolg toont u niet aan dat A.B.(...) veroordeeld werd wegens zijn origine. Bovendien heeft u, zoals u zelf aangeeft, zelf niets te maken met deze zaak en wordt u persoonlijk niet vermeld in het vonnis van B.(...) of in het beroepsschrift. Dat dit document zou aantonen dat Yezidi niet geliefd zijn in Georgië zoals u verklaart (CGVS p. 15), is dus een louter persoonlijke interpretatie van u die niet wordt ondersteund met concrete, objectieve elementen.(...)". De Raad schaaft zich achter dit motief.

Wat betreft het UNHCR rapport dat verzoeker neerlegt bij zijn verzoekschrift (stuk 3) wijst de Raad erop dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bewijst en evenmin dat in hoofdte van verzoeker een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

De Raad is van mening dat verzoeker zijn aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen niet aannemelijk heeft kunnen maken. Evenmin heeft verzoeker aannemelijk kunnen maken dat hij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS